

A HALÁL ÉLETE.

Ha elmulasztottad az órát és a percet,
mikor őrangyalod szelíden rádhajolt
s lelkedben nyílani rendelt virágoskertet,
mit aztán Év s Idő kopárra letarolt,

ne sírj! nem érdemes, oly szűkös ez az élet,
hogy bánat és öröm egyformán porszemek,
örülj, hamvadt szíved fénye ha szerteszéled
s kioltják lángjait halálos, zord szelek.

Gondold: évmilliók peregnek, mint a zápor
s már nem vagy, amíg az Úr pillája megremeg,
föléd feszül az ég, bús fogadalmi sátor
s némán néznek le rád titkos csillagszemek.

A rémes messzeség jéggel fedett szivéből
kicsap a gyötrelmem, mint hörgő zokogás
s egy szörnyű hang dörög, jövőre a tér öléből:
„Mindég ez volt a lét és nem lesz sose más!”

Miért a fürtelem, az aljas földi élet,
mely szennyel tölti be a szűzi Föld ölet
s Te is ó! Krisztusom, mért adtad drága véred,
ha nem törhetted meg a bűnök büvkörét?

Veszendő minden itt s ha tudnád, hogy hiába
szeretted annyira a farkasok hadát,
tán szíved törne meg ó! Egek Bús Királya
és bánat csapna rád, mint ragadó, vad ár.

A kegyes és zord Halál az egyetlen Igazság
s hogy lekaszál a sors az egyetlen öröm,
pusztuljon el velőnk s az eredendő igazság,
gyúljon fel tiszta fény az égi, szent körön!

(Budapest.)

KOMJÁTHY ALADÁR.